

Hans gifter sig

Der var engang en ung bondekarl, som hed Hans. Hans fætter ville gerne have, at han skulle have en rig kone. Så lod han Hans sætte sig ved kakkelovnen og fyrede godt i. Derpå hentede han en skål mælk og en hel mængde hvedebrød, gav ham en ny, blank skilling i hånden og sagde: "Hold godt fast på skillingen og bræk hvedebrødet i mælken og bliv siddende der, uden at røre dig, til jeg kommer igen." - "Det skal jeg nok," sagde Hans. Fætteren tog nu et par gamle, plettede bukser på, gik hen i en anden landsby til en rig bondepike og sagde: "Vil I ikke gifte jer med min fætter Hans? I får en brav, flink mand, som I vil synes godt om." - "Hvordan står det til med hans penge?" spurgte den gerrige bonde, "har han noget at byde og bryde." - "Ja vist, min ven," svarede bejleren, "min unge fætter sidder lunt og godt, har en ny, blank skilling i hånden og har også noget at byde og bryde. Han ejer heller ikke færre pletter (sådan kalder man jordejendomme) end jeg," og dermed slog han sig på sine plettede bukser, "hvis I vil gøre jer den ulejlighed at gå hjem med mig, skal I nok i rette tid få at se, at det altsammen er, som jeg siger." Den gamle gnier ville ikke lade den gode lejlighed slippe sig af hænde og sagde: "Når det står sådan til, har jeg ikke noget imod partiet."

Brylluppet blev nu fejret på den fastsatte dag, og da den unge kone ville ud på marken og se sin mands ejendomme, tog Hans først sit søndagstøj af og sine plettede klæder på: "Ellers kunne jeg let ødelægge mine gode klæder," sagde han. De gik nu sammen ud i marken og når der stod en vinranke ved vejen eller marken og engen var delt, pegede Hans derpå og viste så med fingeren på en stor eller lille plet på sit tøj og sagde: "Den plet er min, og den der også. Se bare på den, min ven." Dermed mente han, at hans kone skulle ikke glo ud over markerne, men se på hans klæder, som var hans egne.

"Var du også med til brylluppet." - "Ja, jeg var der i mine allerbedste klæder. Min hovedpynt var af sne, og så kom solen og smeltede den, min kjole var af spindelvæv, og så gik jeg gennem en tjørnehæk, der flåede den af mig, mine tøfler var af glas, og da stødte jeg mod en sten, og kling klang, sprang de itu."

* * *